

În calea aceasta, în care am umblat, ascuns-au cursă mie, adică pe calea pe care eu mergeam, ei pe ascuns mi-au pus cursă mie. „Ei” – aceștia sunt demonii care mereu se străduie să ne prindă, propunând ceva la vedere foarte util, luminos și bun. Mult mai des cad creștinii amăgiți de virtuți false decât cei înșelați de păcate evidente. [...] Aproape în fiecare zi și în fiecare ceas astfel de sfaturi viclene și șoapte diavolești încearcă să-l distragă pe creștin, să-l abată pe calea cea rea. Demonii intră ușor în discuție cu mintea noastră, pe neobservate, și își oferă sfaturile ca pe cel mai obișnuit gând al nostru, de aceea deseori suntem supuși pericolului de a lua un gând aparent frumos, un avânt al sufletului, o înflăcărare a simțurilor, drept ceva adevărat, drept o luminare

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 28 aprilie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 1 mai / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 2 mai / 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Duminică:** 3 mai / 08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a IV-a după Paști (a Slăbănogului)*
→ *Sf. Cuv. Irodion de la Lainici; Sf. Mc. Timotei și Mavra, soția sa; Sf. Mc. Diodor și Rodopian*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

mântuitoare și harică. Demonii încearcă să ne amăgească cu gânduri viclene și cu sentimente false. Sfântul Ignatie Briancianinov spune că *demonii se străduie să-l aducă pe om în comunicarea cu sine și în subordonarea de sine nu întotdeauna prin gânduri păcătoase evidente; ei insuflă la început acțiuni care nu au în sine nimic condamabil, deseori bune la vedere, iar apoi, primind influență și putere asupra omului, îl împing în fărâdelegi, care sunt în fond efectele urmării inițiale a insuflărilor demonilor. Aceasta arată cât de limitată și însoțită de necaz este calea gândirii, cu ce trezvie trebuie să pășești pe ea.*

Sursa: Arhimandritul Lazăr Abașidze, *Despre bolile tainice ale sufletului*, Editura Sophia, 2012

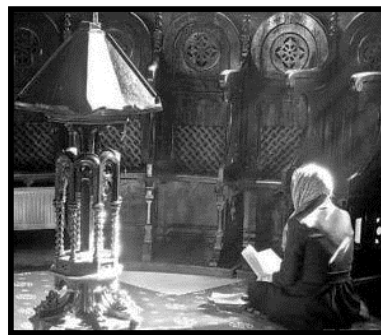

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Chiar de am cădea de o sută de ori pe zi, nu vă îngrijiți de aceasta, ci doar să vă ridicăți și să mergeți mai departe, fără să priviți înapoi. Ce a fost, a fost și a trecut. Voi doar să mergeți înainte și să vă rugați Domnului, spre ajutor.

(Starețul Tadei de la Vitovnița, Serbia)

♦ Nr. 116 / 26 aprilie 2015 ♦

ARHIMANDRITUL LAZĂR ABAȘIDZE

DESPRE BOLILE TAINICE ALE SUFLETULUI

Cât de des încearcă vrăjmașul să ne înșele în lupta duhovnicească! Sfinții Părinți spun că duhurile rele folosesc următorul procedeu: își retrag armele

cu care au ațâțat patimile noastre și par să se îndepărteze; toate necazurile se potolesc, iar bolile duhovnicești nu se mai observă deloc; când însă omul se va relaxa și se va considera în siguranță, atunci vrăjmașul își va înfige săgeata otrăvită în cel mai vulnerabil loc al sufletului, va aprinde în el cea mai arzătoare patimă ascunsă, care și-a dobândit noi puteri și care însetează să se sature. Atunci omul nu mai rezistă la revolta neașteptată a unei asemenea puteri întunecate și cade ușor.

Dar duhurile rele știu și o altă viclenie: la plecarea lor, ele pot lăsa în om cele mai mântuitoare și binecuvântate dispoziții ale sufletului, chiar râvna pentru faptele bune, pentru sfintele nevoințe, pentru îndeletnicirea cu

rugăciunea, pentru post, pentru priveghere; apare chiar și dorința nestăvilită de a face fapte de milostenie, de a-i iubi pe toți oamenii, de a le ajuta săracilor și de a-i salva pe cei nefericiți, puterea de a răbda defăimările și scuipările, dorința de a vorbi despre sine cu modestie și de a săvârși lucrări de pocăință, etc. Demonii nu numai că nu se opun acestor fapte, dar chiar aprind și încurajează astfel de mișcări ale sufletului, căci duhurile rele se ating ușor de vanitatea noastră și în adâncul inimii continuă să cădească tămâia lor idolului mândriei noastre. Demonii par că s-au îndepărtat, însă ei urmăresc atent să nu se stingă acest foc al mândriei în sufletul nostru. Și iată: omul trăiește frumos în exterior – este râvnitor, modest, drept, milostiv, neagonisitor; se întristează uneori pentru păcatele sale, alteori retrăiește dureros o greșală mică a sa; însetează de curăție și de desăvârșire; rabdă ofensele, săvârșește multe fapte care par bune, dar tămâia adusă unui alt dumnezeu – idolului „eu” – nu încetează să fumege în adâncul inimii sale. Cu fiecare nevoință totul se îngustează, cu fiecare faptă „bună” se alimentează mândria.

Cum să evităm acest rău? Sub masca fiecărui început al nostru irațional, deși bun la vedere, demonul mândriei se străduie să-și pună cătușa sa; creștinul neexperimentat nu reușește întotdeauna să sesizeze pe ce se sprijină el chiar de la începutul lucrării

sale, din ce izvor își trag seva rădăcinile acestui pom al nevoinei, cine de fapt încurajează și își însușește aceste lucrări. Ar trebui ca binele adevărat, care trebuie să aibă temei doar pe poruncile evanghelice, să fie săvârșit din frică sau din ascultare sau din dragoste pentru Dumnezeu, și nicidecum de dragul a altceva. Nu de dragul nevoinei în sine, sau al „duhovniciei”, sau al „moralității”, sau al „sfințeniei”, nici măcar pentru „desăvârșire” sau pentru alte virtuți răsunătoare. Trebuie să tindem să săvârșim faptele noastre în așa fel încât să îndeplinim voia lui Dumnezeu, având un singur scop: să plăcem lui Dumnezeu. Orice lucru bun ar face omul, el trebuie întotdeauna să spună: *Slugă netrebnică sunt, pentru că n-am făcut decât ceea ce eram dator să fac* (Luca 17, 10).

Poruncile lui Dumnezeu sunt atât de profunde, că nu le poate nimeni dintre noi îndeplini așa cum se cuvine. Cu cât mai mult se va strădui cineva să le îndeplinească, cu atât mai mult își va vedea neputința sa, nedesăvârșirea sa, vătămarea păcătoasă și îndepărtarea de Dumnezeu; conștiinței lui îi va rămâne să se smerească la nesfârșit, să se mustre până când va spune, asemenea Apostolului Pavel, că *dintre păcătoși cel dintâi sunt eu* (I Timotei 1, 15). Îi va rămâne doar să nădăjduiască în mila lui Dumnezeu, nepunând pe seama lui nici o vrednicie.

Nu la fel se întâmplă în cazul când omul nu își cunoaște măsura faptelor

sale, propriile limite, și atunci el singur le stabilește prețul, le cântărește greutatea și importanța. Atunci se naște o râvnă bolnăvicioasă, o durere nemângâiată chiar și pentru micile sale intenții – din frica de a pierde ceva din bogăția sa. Omul devine în ochii săi bogat, o persoană care strânge cu hârnicie și care înmulțește binele; orice nevoință a sa, chiar cea mai mică faptă bună, o cântărește și o pune în depozitul său – și aceasta ține locul smereniei poruncite nouă (de a ne recunoaște pe noi înșine săraci cu duhul)!

Astfel de fapte mulțumitoare de sine nu sunt plăcute lui Dumnezeu; ele, ca unele care sunt sădite la suprafață, nu au rădăcini înfipite bine în adâncul credinței adevărate, ci sorb seva necurată a diferitelor patimi. Așadar, pentru a înțelege pe ce se întemeiază o astfel de nevoință, trebuie să privești nu la actele de nevoință, ci la vederea de sine lăuntrică: se consideră oare omul cu adevărat păcătos, neputincios, nevrednic – nu doar în cuvinte, nu la suprafață, ci în profunzimea inimii – suspină el acolo oare pentru sine, se deplânge pe sine, sau în el strălucește triumful biruitorului, recunoașterea importanței sale? Se consideră oare pe sine un asemenea om ca fiind muritor, vrednic de chinurile iadului, aflat în pericolul de a fi condamnat să meargă în iadul veșnic, crede el că doar din mila lui Dumnezeu poate fi mântuit, iar nu prin virtuțile sale, că are nevoie de multe rugăciuni pentru sine, iar

rugăciunile și faptele lui nu sunt suficiente pentru mântuire?

Dacă un creștin „râvnitor” se consideră pe sine păcătos, dar este convins că nu se poate întâmpla ca tocmai el să nimerească în temnițele iadului, având atâtea fapte bune, atunci o astfel de părere despre sine este dezastruoasă. Un exemplu cu totul diferit ni-l oferă Sfinții Părinți, care încă de pe pământ au atins starea îngerească, au putut să săvârșească minuni uimitoare, au avut darul vederii înaintea, au avut vedenii și descoperiri de la Dumnezeu, iar în apropierea morții plângeau nemângâiați pentru sine și se considerau vrednici de iad. [...]

Este necesar să urmărim atent fiecare mișcare a inimii, să ne străduim întotdeauna să observăm ce gând și sentimente au apărut în suflet și ne-au înclinat spre o faptă sau alta, spre un cuvânt, spre o dorință, și astfel să deosebim ceea ce este folositor de ceea ce este dăunător. Dacă vom lua aminte la noi, atunci vom descoperi că nu orice purtare care pare bună la suprafață este într-adevăr bună și că uneori ceea ce este nevăzut, simplu, dar nu pare bun din exterior, este de fapt foarte folositor sufletului. Sub chipul faptelor folositoare și al bunelor intenții se ascunde deseori ceva periculos și dăunător. Regele Solomon spune în Pilde (16,27): *Sunt căi care se par omului a fi drepte; iar cele mai de pre urmă ale lor caută în fundul iadului*, și Regele David, în Psalmi (Ps. 141,3):